

Andrei PAP

Cauze celebre și soluții inedite în materie civilă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAP, ANDREI
Cauze celebre și soluții inedite în materie civilă / Andrei Pap.
București : Universul Juridic, 2017.
ISBN 978-606-70-1088-7

Coordonator: Mariana Gărnica
Editor: Ioana Miliuț
Copertă: Anamaria Lăpăș

Universul Juridic
București
-2017-

Cuprins

Lista de abrevieri	5
CAPITOLUL I. DREPTUL FAMILIEI	9
1. Acțiune având ca obiect adopție. Adopția unui major potrivit noului Cod civil.....	9
2. Acțiune în stabilirea custodiei comune. Interesul superior al copilului	10
CAPITOLUL II. DREPTURI REALE	14
3. Acțiune în obligația de a face. Obligarea unui coproprietar de a consimți la înstrăinarea terasei condominiului în vederea mansardării	14
CAPITOLUL III. RĂSPUNDERE CIVILĂ CONTRACTUALĂ	19
4. Acțiune în răspundere civilă contractuală. Dreptul la liberă circulație în UE. Refuz de îmbarcare în avion. Obligarea companiei aeriene la plata unor despăgubiri	19
5. Acțiune în răspundere contractuală. Obligația casei de pariuri sportive de a plăti biletele câștigătoare.....	24
CAPITOLUL IV. RĂSPUNDERE CIVILĂ DELICTUALĂ	30
6. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Persoană ucisă de cadrele fostei Securități. Acordarea unor compensații bănești pentru prejudiciul moral cauzat succesorilor	30
7. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Universitate obligată la plata unor despăgubiri pentru organizarea examenului de licență în condiții nelegale.....	36
8. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Răspunderea administratorului site-ului pentru articole defăimătoare	43
9. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Folosirea unei identități false pentru obținerea creditului bancar. Daune morale.....	54
10. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Autovehicul avariat de căderea unui plop. Obligarea unității administrativ-teritoriale la plata unor despăgubiri	64
11. Acțiune în răspundere civilă delictuală. Obligarea municipiului la plata unor despăgubiri pentru accidentul suferit de un copil la locul de joacă amenajat într-un parc.....	73
CAPITOLUL V. ORDONANȚE PREȘEDINȚIALE ȘI ACȚIUNI DIVERSE	81
12. Ordonanță președințială. Încredințarea provizorie a minorei rezultată din căsătorie. Admiterea cererii reconvenționale formulată de tată	81
13. Acțiune în pretenții. Spitalul are obligația să restituie cheltuielile efectuate de pacient	87

14. Ordonanță președințială. Suspendarea unor lucrări privind defrișarea de arbori și subarboret dintr-un parc.....	93
15. Acțiune în pretenții. Efectele contractului față de terț. Vehicul ridicat din parcare privată.....	109
16. Acțiune în pretenții. Efectele contractului față de terț. Vehicul blocat în parcare privată.....	133
17. Acțiune în obligația de a face. Obligarea MAPN de a nu permite în viitor adăpostirea unor animale în unitatea militară adiacentă unui cartier.....	142
18. Acțiune în constatarea inexistenței dreptului de creanță. Contestarea sumelor stabilite în facturile de energie electrică.....	150
19. Acțiune în pretenții. Obligarea MAPN la plata unor despăgubiri către soția unui militar decedat ulterior misiunii.....	155
20. Acțiune în obligația de a face. Obligarea consiliului local să suporte contravaloarea chiriei pentru un autovehicul SUV 4x4.....	170

CAPITOLUL I DREPTUL FAMILIEI

1. Acțiune având ca obiect adopție. Adopția unui major potrivit noului Cod civil

- Codul civil: art. 460 alin. (1)

Din ansamblul probator administrat, se reține că pârâta s-a născut la data de [...] 1993, în [...], având ca părinți pe [...] și [...]. La data de 23 septembrie 1993, părinții firești ai pârâtei ce se cere a fi adoptată au divorțat. În acest sens, stă sentința civilă nr. 3785 din 23 septembrie 1996 a Judecătorei [...]. Ulterior, în anul 1998, mama firească a adoptatei s-a căsătorit cu reclamantul din cauză. Încă înainte de acest moment, reclamantul s-a ocupat de creșterea și îngrijirea pârâtei, iar între aceștia s-au stabilit legături afective puternice specifice relației tată-fiică, împrejurări ce rezultă din declarația martorului [...], considerente pentru care instanța constată că sunt întrunite și condițiile art. 460 alin. (1) C. civ. cu referire la diferența de vârstă dintre adoptat și adoptator.

(Tribunalul Constanța, sentința civilă nr. 139 din 6 august 2012)

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată sub nr. 8001/118/2012, a Tribunalului Constanța, reclamantul [...], în contradictoriu cu pârâta [...], a solicitat încuviințarea adopției acesteia.

În argumentarea, în fapt, a cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat că majora este fiica dintr-o căsătorie anterioară a soției acestuia. Reclamantul a arătat că locuiește împreună cu majora de când aceasta avea vârsta de 5 ani, iar în anul 1998, a fost încheiată căsătoria acestuia cu mama majorei. De la acel moment, relațiile de familie sunt foarte strânse, stabilindu-se o adevărată relație tată-fiică, astfel încât se impune admiterea cererii.

În drept, au fost invocate prevederile art. 3 alin. (3) lit. a), g) și n), art. 14, art. 18 alin. (1), art. 20, art. 34 alin. (1) lit. a), art. 41 alin. (2) teza I, art. 43, art. 67 din Legea nr. 372/2004, art. 451 și urm. NCC.

În susținerea acțiunii, s-au depus înscrisuri, respectiv acte de stare civilă: sent. civ. nr. 5087 din 17 octombrie 1994, pronunțată de Judecătoria [...], sent. civ. nr. 3785 din 23 septembrie 1996, pronunțată de Judecătoria [...], referat de anchetă socială, copie de pe decizie de impunere, copie de pe contract de donație imobiliară, copie de pe contract vânzare-cumpărare.

În suplimentarea probatoriilor, s-a administrat proba testimonială.

În fața instanței, pârâta și-a exprimat în mod direct și nemijlocit consimțământul la adopție.

Dispozițiile de drept material și procedural aplicabile speței:

Potrivit dispozițiilor art. 455 alin. (2) C. civ., în condițiile legii, persoana cu deplină capacitate de exercițiu poate fi adoptată, dacă a fost crescută în timpul minorității, de cel ce dorește să o adopte.

Aprecierile tribunalului:

Din ansamblul probator administrat, se reține că pârâta s-a născut la data de [...] 1993, în [...], având ca părinți pe [...] și [...]. La data de 23 septembrie 1993, părinții firești ai pârâtei ce se cere a fi adoptată au divorțat. În acest sens, stă sent. civ. nr. 3785 din 23 septembrie 1996 a Judecătorei [...]. Ulterior, în anul 1998, mama firească a adoptatei s-a căsătorit cu reclamantul din cauză. Încă înainte de acest moment, reclamantul s-a ocupat de creșterea și îngrijirea pârâtei, iar între aceștia s-au stabilit legături afective puternice specifice relației tată-fică, împrejurări ce rezultă din declarația martorului [...], considerente pentru care instanța constată că sunt întrunite și condițiile art. 460 alin. (1) C. civ. cu referire la diferența de vârstă dintre adoptat și adoptator.

În considerarea argumentelor de fapt și de drept expuse, constatând că, în cauză, sunt întrunite condițiile art. 455 și urm. C. civ., instanța va admite cererea așa cum a fost formulată.

În temeiul art. 473 alin. (1) C. civ., pârâta va dobândi numele de familie al reclamantului, acela de [...].

2. Acțiune în stabilirea custodiei comune. Interesul superior al copilului

- Codul civil: art. 396-404
- Codul de procedură civilă: art. 304
- Legea nr. 71/2011: art. 39 alin. (2), art. 46

Potrivit art. 46 a Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil, „dispozițiile hotărârii judecătorești privitoare la relațiile personale și patrimoniale dintre copii și părinții lor divorțați înainte de intrarea în vigoare a Codului civil pot fi modificate potrivit dispozițiilor art. 403 C. civ.”.

Prin urmare, prevederile art. 396-404 C. civ., referitoare la efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copiii lor minori, sunt aplicabile și cererilor de divorț formulate și soluționate anterior intrării în vigoare a Codului civil, art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a noului Cod civil, reprezentând o normă derogatorie de la prevederile art. 223 din aceeași lege.

În speță, divorțul părților s-a pronunțat la data de 17 ianuarie 2011, hotărârea fiind rămasă irevocabilă la data de 28 martie 2012.

Din această perspectivă, solicitarea recurentului-reclamant, de a se da eficiență dispozițiilor art. 397 C. civ., este pe deplin întemeiată.

Art. 397 C. civ. prevede că, după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți, afară de cazul în care instanța decide altfel.

Excepția de la această regulă este cea prevăzută de art. 398 C. civ. – doar când există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, iar instanța poate hotărî ca autoritatea părintească să fie exercitată de către unul dintre părinți.

Ca atare, în mod greșit, ambele instanțe au apreciat și au înlăturat reclamantul de la exercițiul autorității părintești asupra copilului, în considerarea faptului că nu s-au schimbat împrejurările avute în vedere de instanța care a judecat divorțul părinților, fără a evidenția care sunt motivele întemeiate pentru care, având în vedere interesul superior al copilului, autoritatea părintească să fie exercitată doar de către mamă, sub acest aspect criticile formulate fiind fondate și atrăgând incidența dispozițiilor art. 304 pct. 9 C. pr. civ.

Este de observat că argumentarea instanței de apel în susținerea soluției adoptate este greșită, insistând doar cu privire la neschimbarea împrejurărilor avute în vedere la momentul încredințării copilului mamei, în sensul art. 403 C. civ., fără a analiza și motiva aplicabilitatea sau nu în cauza de față a dispozițiilor art. 397 C. civ., pe care și-a întemeiat acțiunea reclamantul, încât și sub acest aspect criticile formulate sunt întemeiate și se circumscriu doar dispozițiilor art. 304 pct. 7 C. pr. civ., dispozițiile art. 304 pct. 8 C. pr. civ. fiind impropriu formulate.

(Curtea de Apel Iași, decizia civilă nr. 1089 din 9 octombrie 2013)

Prin sent. civ. nr. 1092 din 17 ianuarie 2011 a Judecătoriei Iași, s-a desfăcut prin acord căsătoria păților, minorul T.A.D., născut la 10 august 2006, fiind încredințat spre creștere și educare mamei, cu obligarea pârâtului la plata unei pensii de întreținere și cu stabilirea unui program de vizitare a minorului de către tată.

Prin prezenta cerere, reclamantul solicită stabilirea unei custodii comune asupra minorului, potrivit art. 397 C. civ.

Instanța reține că, în condițiile în care, prin hotărâre judecătorească definitivă, înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, minorul a fost încredințat mamei și a fost stabilit un program de menținere a relațiilor personale între minor și tată, modificarea acestei măsuri poate fi dispusă în condițiile în care împrejurările avute în vedere la momentul luării acestei măsuri s-au schimbat.

Din probatoriul administrat în cauză, instanța reține că nu rezultă schimbarea împrejurărilor avute în vedere de instanțe la momentul divorțului și, deci, luării măsurilor cu privire la minor.

Situația dintre părinți este în continuare tensionată, minorul este bine îngrijit, raportul de evaluare psihologică a minorului nerelevând traume care să necesite consiliere de specialitate, dar indicând temeri ale minorului legate de prezența tatălui.

Mai reține instanța că reclamantul nu a indicat vreun motiv concret din care să rezulte necesitatea modificării măsurii cu privire la minor, iar simplul fapt că s-a modificat legislația în această materie nu impune o reanalizare a măsurilor definitive dispuse de instanță, astfel încât se va respinge cererea reclamantului.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul T.D.C., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, invocând, în esență, aceleași aspecte relevate în cererea inițială, precum și faptul că instanța de fond, în mod greșit, nu a aplicat dispozițiile art. 397 NCC.

Prin dec. civ. nr. 184 din 1 aprilie 2013 a Tribunalului Iași, Secția I civilă, s-a respins apelul formulat de T.D.C. împotriva sent. civ. nr. 12138 din 15 iunie 2012 a Judecătoriei Iași, pe care o păstrează.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a reținut că:

Prin hotărâre judecătorească definitivă, înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, minorul a fost încredințat mamei și a fost stabilit un program de menținere a relațiilor personale între minor și tată, modificarea acestei măsuri putând fi dispusă de instanță în condițiile în care împrejurările avute în vedere la momentul luării acestei măsuri s-au schimbat.

În mod legal și temeinic, instanța de fond a reținut că, din probatoriul administrat în cauză, nu rezultă schimbarea împrejurărilor avute în vedere la momentul încredințării minorului către mamă, minorul fiind bine îngrijit, iar raportul de evaluare psihologică nu relevă traume ce ar impune consiliere de specialitate, dar indică temeri ale minorului legate de prezența tatălui.

În plus, intervalul relativ scurt care a trecut de la data încredințării minorului către mamă și a stabilirii programului de vizitare pentru tată este insuficient pentru a se reaprecia asupra stabilirii autorității părintești comune care, în prezent, în raport de probele administrate în cauză, ar fi de natură a aduce atingere interesului superior al copilului.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs reclamantul T.D.C., criticând-o pentru nelegalitate, în temeiul art. 304 pct. 7-9 C. pr. civ., în sensul că, deși în prezent noul Cod civil reglementează prin art. 397 instituția autorității părintești ce se exercită în comun și care este regula acesteia, ambele instanțe, cu ignorarea acestor dispoziții, au menținut măsura încredințării copilului către mamă, cu o motivare străină de natura pricinii și chiar cu o interpretare greșită a actului juridic dedus judecății, făcând vorbire doar despre neschimbarea împrejurărilor avute în vedere la luarea măsurii inițiale și ignorând noile reglementări din Codul civil în vigoare avute în vedere în aplicarea principiului superior al copilului, hotărârea pronunțată fiind nelegală, lipsită de temei juridic și dată cu aplicarea greșită a legii.

Recursul este fondat.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că:

Potrivit art. 46 al Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil, „dispozițiile hotărârii judecătorești privitoare la relațiile personale și patrimoniale dintre copii și părinții lor divorțați înainte de intrarea în vigoare a Codului civil pot fi modificate potrivit dispozițiilor art. 403 C. civ.”

Prin urmare, prevederile art. 396-404 C. civ., referitoare la efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copiii lor minori, sunt aplicabile și cererilor de divorț formulate și soluționate anterior intrării în vigoare a Codului civil, art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a noului Cod civil reprezentând o normă derogatorie de la prevederile art. 223 din aceeași lege.

În speță, divorțul părților s-a pronunțat la data de 17 ianuarie 2011, hotărârea fiind rămasă irevocabilă la data de 28 martie 2012.

Din această perspectivă, solicitarea recurentului reclamant de a se da eficiență dispozițiilor art. 397 C. civ. este pe deplin întemeiată.

Art. 397 C. civ. prevede că, după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți, în afară de cazul în care instanța decide altfel.

Excepția de la această regulă este cea prevăzută de art. 398 C. civ., în sensul că, doar când există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanța poate hotărî ca autoritatea părintească să fie exercitată de către unul dintre părinți.

Ca atare, în mod greșit, ambele instanțe au apreciat și au înlăturat reclamantul de la exercițiul autorității părintești asupra copilului, în considerarea faptului că nu s-au schimbat împrejurările avute în vedere de instanța care a judecat divorțul părinților, fără a evidenția care sunt motivele întemeiate pentru care, având în vedere interesul superior al copilului, autoritatea părintească să fie exercitată doar de către mamă, sub acest aspect criticile formulate fiind fondate și atrăgând incidența dispozițiilor art. 304 pct. 9 C. pr. civ.

Este de observat că argumentarea instanței de apel în susținerea soluției adoptate este greșită, insistând doar cu privire la neschimbarea împrejurărilor avute în vedere în momentul încredințării copilului mamei, în sensul art. 403 C. civ., fără a analiza și motiva aplicabilitatea sau nu în cauza de față a dispozițiilor art. 397 C. civ., pe care și-a întemeiat acțiunea reclamantul, încât și sub acest aspect criticile formulate sunt întemeiate și se circumscriu doar dispozițiilor art. 304 pct. 7 C. pr. civ., dispozițiile art. 304 pct. 8 C. pr. civ. fiind impropriu formulate.

Pentru considerentele expuse, în raport cu motivele de recurs invocate și reținute a fi fondate, în temeiul art. 312 C. pr. civ., raportat la art. 304 pct. 7 și 9 C. pr. civ., urmează a se admite recursul formulat de T.D.C. împotriva dec. civ. nr. 184, din 1 aprilie 2013 a Tribunalului Iași, Secția I civilă, pe care o va modifica în tot, va admite apelul formulat de T.D.C. împotriva sent. civ. nr. 12138 din 15 iunie 2012, a Judecătoriei Iași, pe care o va schimba în tot, va admite acțiunea reclamantului T.D.C. în contradictoriu cu pârâta și va dispune ca autoritatea părintească să fie exercitată în comun de ambii părinți pentru minorul T.A.D., născut la 5 februarie 2007.

Conform art. 274 C. pr. civ., urmează a obliga intimata F.A.L. să plătească recurentului suma de 1.809 lei, cheltuieli de judecată (fond, apel, recurs).